

κούρευτα μαλλιά και τὸ κατασκαμμένο πρόσωπο, προβάλλει και τὸ πίνει. Καὶ χάνεται ἡ ντροπαλὴ ἢ νύφη, καὶ σβύνουνε τοῦ γάμου οἱ λαμπάδες καὶ χάνεται τὸ ἔραμα καὶ πάλι ὁ Σκεύης μοναχὸς του ἀπομένει κιντίζοντας τὸ γεμάτο του ποτήρι.

— Κρασί, σοῦ εἶπα κάπελα. Κρασί!

*

Καὶ ὄλο ἔρχονται γεμάτα τὰ ποτήρια. Καὶ σκουμμένος σ' ἓνα ἀπ' αὐτὰ μὲ τὸ βαρὺ καὶ ἀνταριασμένο του κεφάλι ὁ Σκεύης, ὄλο κάτι μέσα ἔβλεπε . . . Νά τώρα ἄντρας πιά, σ' εὐτυχισμένο σπίτι κάθεται. Μιά κόκκινη καὶ φλοκωτὴ βελέντζα, γλυκὰ τὰ παγωμένα τοῦ ζεσταίνει μέλη του. Ροδομάγουλα παιδάκια χοροπηδοῦν καὶ χαίρουν γῦρο του, καὶ στὴ γωνιά, χύτρα, μέσα σὲ φλόγες χρυσοκόκκινες, γαργαλιστὸ, λιχοδιαστὸ τραγούδι λέει. Καὶ ἀχιστὸ τοῦ φέρνει τὸν καφέ μὲ ροδαλὸ χαμόγελο ἢ ἔμορφη γυναίκα του . . . Καὶ σφίγγεται ἀπὸ τὴν εὐγνωμοσύνη ἢ καρδούλα τοῦ φτωχοῦ, κ' εὐτυχισμένος πέφτει νὰ κάμη προσευχὴ στὸ Θεό του . . . Καὶ ζάφνου ἢ πόρτα μὲ λυγμοὺς ἀνοίγει τοῦ σπιτιοῦ, καὶ νὰ τὸ τρεμερὸ τὸ φάντασμα, τὸ φάντασμα τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀνατριχιαστὸ, γυμνὸ καὶ ἀπαίσιο ἐμπρὸς του ξεπροβάλλει. Κ' ὄλα τότε μὲ μιᾶς σκορπιζονται σὰ θεῖα καταδίχη, καὶ ὄλα ἀπὸ μπροστά του πάλι χάνονται καὶ μένει μόνος ὁ Σκεύης, ἄθλιος καὶ ἔρημος σαχτυλοδειχτούμενος στὸν κόσμο, στὸ ποτήρι του μπροστά . . .

— Κρασί, κάπελα, κρασί ἓνα βαρέλι!

Καὶ τὰ ποτήρια ἔρχονται ἀραδιαστὰ καὶ ὁ Σκεύης ὄλο πίνει. Τώρα σὰ νὰ ζαλιστήκε καὶ καλὰ δὲν ξεχωρίζει τοὺς βρυκόλακες πού βγαίνουν ἀπὸ τὸν κόκκινο τοῦ ποτηριοῦ βυθό. Κάτι τὸ κόκκινο σὰ θυμὸς μπροστά του ἀπλώνεται, κάτι τὸ ἄγριο σὰν καυγὰς γῦρο του τὸν ἐρεθίζει, κάτι τὸ ἐρυθρὸ καὶ τὸ θερμὸ σὰν αἶμα νοιώθει νὰ τονὲ βρέχη... Καὶ ἔπειτα μιὰ κόκκινη θάλασσα κρασιοῦ, θάλασσα ἀπέραντη γιὰ νὰ πνιγῇ ὁ Σκεύης μέσα, νὰ πνιξῇ καὶ τὴ δυστυχία του . . .

— Κάπελα, κρασί.

Καὶ ὄλο ἔρχεται κρασί. Καὶ ὄλο ἀχόρταστος, σὰν τάφος τὸ ρουφάει. Καὶ πάλι τὰ ἀγριεμένα μάτια του, τὰ ματωμένα μάτια του, μέσα στὸν κόκκινο βυθὸ στυλώνει. Καὶ πάλι ἓνα-ἓνα τῆς παλιάς του τῆς ζωῆς δράματα περνοῦν, ναυάγια εὐτυχίας ἀπὸ ματοκυλισμένο πόνου ὠκεανὸ καὶ ἀφρισμένη ἀπελπισίας, ἀνασύρει θάλασσα . . . Καὶ σὲ κάθε περασμένης εὐτυχίας συντριμμα πού βλέπει ἐκεῖ μέσα, τὸ σημερινὸ τὸ μαῦρο φάντασμα, τὸ καρδουνιασμένο κάρβουνο μεγάλης πυρκαϊᾶς τοῦ ἑαυτοῦ του ἀπομένει τέλος.

— Κρασί, σοῦ εἶπα, ταβερνιάρη!

Καὶ ὄλο ὁ Σκεύης πίνει-πίνει, σὰν κάτι νὰ θέλῃ νὰ πνιξῇ μέσα του, κάτι πού περισσότερο φουντώνει. Καὶ ἔρχονται ποτήρια ἀτέλειωτα. Καὶ τὰ φαντάσματα ὄλο καὶ ζωντανεύουνε στὸ θερμοασμένο καὶ ἀναμμένο ἀπὸ τὸ κρασί κεφάλι του. Τώρα ἀνεμογυρίζουνε, σὰ νὰ χερεῖουν γῦρο του ἓναν ἀφάνταστο χορὸ. Χεροπιαστὰ χερεῖουν τ' ἄλόχαρο παιδάκι μὲ τὴν κατακόκκινη ποδιά καὶ τὰ χρυσὰ κουμπιά τῆς, τὸ ροδαλὸ κορίτσι μὲ τὰ ἄλικα γεράνια του, ὁ νιὸς μὲ τὸ κόκκινο ζουνάρι καὶ τὰ σὰν πόθους θερμοκόκκινα φιλιὰ, ἢ ντροπαλὴ νυφούλα μπρὸς στὸν παπὰ μὲ τὰ βυσοινὰ τὰ ἄμφια καὶ τὸ ποτήρι τὸ γλυκὸ κρασί, ἢ ροδομάγουλη γυναίκα μὲ τὸ ρόδινο χαμόγελο κ' οἱ κόκκινοι ἀκόμα καὶ ἀγριεμένοι ἀνθρώποι τοῦ αἵματωμένου τοῦ καυγὰ. Ὅλα χερεῖουν γῦρο του, ἓναν χορὸ ἀνήλεο, πού τονὲ ζαλίζει, τονὲ θαμπώνει, τὸν κάνει νὰ μὴ βλέπῃ πιά τίποτα . . .

Κλονούμενος σὰν ἔλατος ξεριζωμένος, ἐκεῖ πού τὸν καλοῦσαν, ἐκεῖ πού τὸν ἔσερνε τῶν φαντασμάτων ὁ ἐξωτικὸς χορὸς, ἐκεῖ τράβηξε . . . Ἐμπρὸς οἱ κόκκινοι βρυκόλακες καὶ πίσω ἀγκομαχώντας ὁ Σκεύης ὄλο πήγαινε. Μὲ θολωμένα τὰ μάτια στυλωμένος πιά στὸ ἀπειρο σύρθηκε, σὰ νὰ τὸν τραβούσαν τὰ κόκκινα φαντάσματα, μαζί τους νὰ τὸν ἔπαιρναν στὰ πορφυρὰ τὰ βάθη των . . .

Ἐκεῖ, πίσ' ἀπ' μιὰ φράχτη, ξυλιασμένο τὸ πρῶτὸ τονὲ βρήκανε διαβάτες προνίσι.

Ὅλοι τὸν περγελάσανε, τονὲ βρῖσανε πῶς ἔσκασε ἀπὸ τὸ κρασί, «μπεκρούλιακα» τὸν εἶπαν. Ἡ περιφρόνηση κ' ἡ παρεξήγηση τοῦ κόσμου ἀκόμα καὶ στὸν τάφο του τὸν ἀκολούθησε.

Κανεὶς ἔμως δὲν ἔμαθε ἀπὸ τί ὁ Σκεύης ὁ Καραπαντοῦλας πέθανε . . . Κανεὶς δὲν ἔφτασε νὰ καταλάβῃ, τὸν πορφυρὸ του θάνατο, πού μέσα ἀπὸ βάθη ἀναμμένα κατακόκκινα πετάχτηκε, γιὰ νὰ τὸν σύρῃ ἀπὸ τὰ μαλλιά, μέσα στῶν πικρῶν του ἀναμνήσεων τὸ ματωμένο πέλαγος . . .

Ὅχι! Δὲν πέθανε ὁ Σκεύης ἀπὸ τὸ κρασί . . .

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ ἀκόμα στὸ ἄνθος τὸ ἄπλερο. Ἐοῦ χαριτωμένο καὶ ἀν βρῖσκται, τοῦ ἰσοκειμενικοῦ δὲ φτάσαμε ἀκόμα στὸ μέστωμα τῆς ἀντικειμενικῆς ζωῆς. Γι' αὐτὸ κ' ἔχουμε λαμπρὰ καὶ πλούσια αὐτοσχεδιάσματα. ὄχι ἔμως καὶ μελετημένα σιδηροθεμέλιωτα ἔργα ἀπὸ κείνα πού ἀφγροῦν τὸς αἰῶνες. Δὲ φτάνει κάτι τι νὰ εἶναι καλὰ ριμμένο ἀνάμεσό μας· μᾶς χρειάζονται καὶ τὰ χτισμένα. Τὰ καλοχτισμένα ἔργα εἶναι καὶ τάθαντα.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ